

Martina Bellovičová: O pár kroků blíž

ukázka

Bylo na něm něco zvláštního. Satoru si toho všiml okamžitě poté, co vstoupil do místnosti bez oken, která mu sloužila jako soukromá laboratoř, jejíž zadní část byla opatřena mřížemi a plnila funkci cely. Po fyzické stránce byl typickým zástupcem své rasy – štíhlé, pružné tělo, jemné rysy, záhadně přitažlivý obličej, který mohl patřit jak muži, tak ženě, tmavé vlasy spletené do tenkých lesklých copánků, dlouhé až po pás. Na sobě měl vyšívané saténové kimono, zdobené jeřáby v letu, oči mu rámovaly černé linky, na krku se pohupovaly drahé amulety a ve vlasech mu drobní stříbrní pavoučci splétali průhlednou síť, ale ani okázalost nebylo tím, co ho odlišovalo od ostatních mutantů, se kterými Satoru v minulosti experimentoval. Bylo to sebevědomí, které se odráželo v jeho pyšném postoji; samozřejmě elegance, s níž se pohyboval po omezeném prostoru cely, jako by byla jeho královstvím, nikoli vězením. Když Satoru vstoupil, zajatec se ani nehnul, ale doktor měl pocit, jako by zahlédl záblesk opovrživého, povýšeného pohledu v jeho očích.

Generál, který mutanta přivedl, doktora informoval, že vězeň vběhl přímo do pasti, když pronásledoval vojáka, který hrál roli návnady. Snadná práce. Možná až příliš snadná, pomyslel si instinktivně Satoru. Pozoroval tu bytost a uvědomoval si, že neprojevuje naprosto žádné známky strachu. Měl před sebou tygra v kleci, majestátního dravce, který si je velmi dobře vědom toho, že kdyby byl na svobodě, mohl by svým věznilům jedním máchnutím tlapy zlámat vaz. Satoru natáhl do stříkačky koktejl narkotik a chystal se ho mutantovi píchnout, aby ho mohl prohlédnout v bezvědomí.

Když začal odemykat mříž, zajatec k němu prudce vykročil a donutil ho v úleku couvnout. Štíhlé, pevné prsty obemknuly mříže, a mezeru mezi nimi vyplnila ošidně andělská tvář démona. Smaragdové oči se na něj poprvé dlouze upřely. „Budu spolupracovat.“

„Prosím?“ Satoru nevěřícně zvedl obočí.

„Řekl jsem, že chci spolupracovat,“ zopakoval mutant a oči mu sjely k injekci. „Tohle nebudete potřebovat.“

„Skutečně? Víš vůbec, kde jsi, a co se s tebou bude dít?“

Ted, když se Satoru vzpamatoval z úvodního šoku, začal pátrat po známkách postranních úmyslů. Netušil, co si o tom myslet. Od čerstvého zajatce by očekával, že se pokusí zaútočit nebo použít nadpřirozené schopnosti, že bude vzdorovat do poslední chvíle, prosit o slitování, možná se tiše stáhne do kouta jako zbitý pes, ale nikdy by ho nenapadlo, že mu nabídne dobrovolnou spolupráci. Pod dívčím vzhledem té bytosti se skrývalo tvrdé jádro, zkušené a nebezpečné.

„Samozřejmě,“ řekl mutant. „Možná jsem se nechal z nepozornosti zajmout, ale to ze mě ještě nedělá hlupáka. Dobře vím, jak moc si lidští vědci přejí odhalit naše tajemství, a jak daleko jsou ochotni zajít.“

„A přesto mi nadšeně nabízíš snadný přístup k těmto informacím. Proč? Co z toho budeš mít?“ Satoru přimhouřil oči, jako by se snažil vyčíst odpověď ze zajatcova netečného obličeje.

„Za prvé slib, že se mnou bude zacházeno líc, než s mými předchůdci,“ odpověděl mutant svižně, jako by se na rozhovor během převozu připravoval. Začal přecházet po kleci, co slovo, to krok. „Řádné jídlo a pití, pravidelnou hygienu, postel, možná pár knih na ukrácení času.“

Satoru se zasmál. Ten měl ale koule – samozřejmě metaforicky řečeno, ve skutečnosti se to, co měl pod kimonem, tak jednoduše popsat nedalo. „To by se nejspíš dalo zařídit.“

„Ale především si uchovám svou čest.“

Doktor se na něj tázavě podíval.

„Jsem jedním z vůdců mého kmene. Pronásledoval jsem vojáka, který vnikl na naše území, abych vlastníma rukama ukončil jeho život, a při plnění tohoto úkolu jsem neuspěl. Síla velitele se pozná podle toho, jak přísný je sám na sebe. Nedokázal jsem sice svůj lid ochránit mečem, ale stále jej můžu chránit svým tělem. Dokud jsem tady... dokud jsem naživu a nabízím vám to, po čem prahnete, není třeba, abyste ubližovali komukoliv dalšímu z kmene, za který zodpovídám. Neztratím tvář.“

Byla to věc cti. Takovému motivu Satoru rozuměl, dokonce jej obdivoval. Strach ze ztráty tváře byl v japonské kultuře hluboce zakořeněný, ale v postapokalyptické době, kdy se život stal křehkou, vzácnou komoditou, už většina lidí nepáchala rituální sebevraždy, kdykoliv se cítili zahanbeni. Ve vzpomínkách mutantní rasy, které měl možnost shlédnout, si všiml podobnosti jejich způsobu života s oddanými a dobře vycvičenými samuraji ze starých časů. Odhodlání, s nímž se ten tvor neváhal vystavit nekonečné řadě pokusů, z nichž mnohé byly nepříjemné či bolestivé, aby tak pro svou komunitu koupil bezpečí, v Satoruovi vzbuzovalo respekt. Proto na jeho podmínky přistoupil.

„Dobrá. Položím ti pár obecných otázek ohledně tvého věku, fyzického stavu a biologických zvláštností tvé rasy. Pak budu potřebovat vzorky krve, tělních tekutin a kostní dřeně. Ale nejdřív nám nechám přinést kari a čaj. Jak se jmenuješ?“

„Kiyoshi,“ zapředel mutant tónem, v němž zazněl pravý opak neposkvrněnosti, kterou jméno neslo. „A vy jste...?“

Satoru automaticky otevřel ústa, aby odpověděl, ale včas si uvědomil, že nesmí připustit sebemenší známku důvěrnosti. „Můžeš mi říkat ‚sensei‘,“ řekl chladně.

Znamenalo to zdvořilostní oslovení pro nadřizenou osobu. Mutant se zatvářil pobaveně. Satoru ucítil v žaludku zneklidňující pocit někde mezi strachem a úzkostí, protože z očí predátora za mřížemi vyčetl výzvu. Zatím vyčkával a odhadoval protivníka, ale dříve nebo později se o něco pokusí. Byl nebezpečnější, než ti před ním. A jako jediný chtěl znát Satoruovo jméno.